

Sygn. akt IV CZ 23/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSA Katarzyna Polańska-Farion (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko S. Ogrzewanie i Klimatyzacja Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 maja 2014 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 28 listopada 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód wytoczył pozwanemu dwie oddzielne sprawy; w jednej z nich domagał się zasądzenia kwoty 57.150,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty, w drugiej zaś – 57.149,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji zarządził połączenie spraw na podstawie art. 219 k.p.c., a następnie wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r. uwzględnił powództwo w pierwszej sprawie co do kwoty 28.575,10 zł, w drugiej - co do kwoty 28.574,66 zł, w obu wypadkach z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2011 r., a w pozostałej części powództwa oddalił.

Na skutek apelacji powoda sąd drugiej instancji wyrokiem z dnia 13 września 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwa ten sposób, że zasądził od pozwanego w pierwszej z połączonych spraw 28 575,10 zł, w drugiej – 28.574,66 zł, w obu wypadkach ponownie z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2011r.

Od powyższego wyroku pozwany złożył skargę kasacyjną, którą Sąd Okręgowy odrzucił postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. Sąd podkreślił, że w razie połączenia spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z tych spraw z osobna, a ta nie osiągnęła kwot pieniężnych wskazanych w art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie wskutek błędnego przyjęcia, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną dotyczy obu połączonych spraw. W konkluzji skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Utrwalone jest stanowisko, iż połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Łącznie rozpoznawane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami i w każdej z nich zapada

odrębne rozstrzygnięcie, nawet jeśli przybiera ono postać procesową jednego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2014 r., II UZ 69/13, Lex nr 1424854, z dnia 12 września 2013 r., II CSK 105/13, Lex nr 1375146 czy z dnia 28 lutego 2013 r., IV CSK 719/12, Lex nr 1314439). W konsekwencji o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z połączonych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 164/11, LEX nr 1254636 czy z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, LEX nr 551888). Zsumowanie tych wartości nie może prowadzić do nadania charakteru kasacyjnego sprawom połączonym, jeśli odrębnie rozpatrywane nie spełniają warunków z art. 398² § 1 k.p.c. Ponieważ cytowany przepis wyłącza skargę kasacyjną w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50 000 zł., ten próg kwotowy musi być osiągnięty w każdej ze spraw rozstrzygniętych wyrokiem łącznym sądu drugiej instancji.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2013 r., IV CSK 719/12, dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego przyjmować należy wartość przedmiotu rzeczywiście podlegającego rozstrzygnięciu, determinowanego żądaniem pozwu i indywidualnym interesem majątkowym osoby dochodzącej udzielenia ochrony prawnej w postępowaniu kasacyjnym. Wartość ta pozostaje zatem w ścisłym związku z zakresem zaskarżenia kasacyjnego i nie może być utożsamiana ani z wartością przedmiotu sporu, ani z wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym.

W niniejszym przypadku, w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw, wartość przedmiotu sporu była wprawdzie wyższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, jednak elementem kształtującym wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w tych sprawach nie mogą być - obok kwot zasądzonych przez Sąd Okręgowy - także kwoty zasądzone wyrokiem Sadu Rejonowego. Wskazywane w zażaleniu zastrzeżenia odnoszące się do wyroku sądu pierwszej instancji nie skutkowały wywiedzeniem przez pozwanego apelacji. Spowodowało to, że w zakresie uwzględniającym oba powództwa, wyrok sądu pierwszej instancji nie stał się przedmiotem sporu w postępowaniu apelacyjnym i nie może być objęty zakresem zaskarżenia w skardze kasacyjnej. Tym samym o wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego może decydować wyłącznie wysokość kwot pieniężnych

zasądzonych przez Sąd Okręgowy, czyli odpowiednio: 28.574,67 zł i 28.575,10 zł. Są to wielkości niższe od określonej w art. art. 398² k.p.c. granicy dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.